

Καί ἤδη τί παλαίωμεν κατὰ τῆς εἰμαρμένης ;
 Δὸς τοὺς χρυσοὺς πλοκάμους σου καὶ τὰ θερμά σου χεῖλη.
 Ἄκουεις πῶς συρίζουσιν αἱ φλόγες τῆς γεένης,
 καὶ τῆς φθορᾶς οἱ δαίμονες καγχάζουσι; τί μένεις;
 Ἐλθέ εἰς τὴν ἀγκάλην μου, ἔλθέ πιστὴ μου φίλη.

Τὸ θέσφατον συνήνωσεν ἡμᾶς· Ἐλθέ, καὶ τότε
 τῶν κόσμων τὸ ἐτήσιον ἄς καταρρέυσῃ πληθος.
 Οἱ νόμοι οἱ ἐπίγειοι εὐήθειαι καὶ προδόται·
 Φοιθάζοντες τοῦ ἔρωτος τοῦ θείου θιασῶται,
 Ἐδὲμ ἡμεῖς ποιήσωμεν τὸ παιδικόν σου στήθος.

Μὴ ἐπὶ πλέον ἀπειθῆς τυφλῶς τῇ θείᾳ δίκῃ.
 Ἄν τὰς ἀλύσειαι ἀσπαστὰς καλῆς ἢ ἀποφράδας,
 ἐμὴ ἐπλάσθῃς. Καὶ ψυχὴ καὶ σῶρε ἔμοι ἀνήκει,
 ἐμὴ ἢ νέα σου ἡώς, ἐμὴ ἢ ἀμφιλύκη,
 Κοινὰ καὶ τὰ ἡλύσια ἡμῶν καὶ ὁ Καιάδας !

Σοφία, Σεπτέμβριος, 1883.

ΚΛΕΩΝ ΡΑΓΚΑΒΗΣ

ΠΟΛΥ ΨΗΛΑ

Στὴν κορφή ἑνὸς βουνοῦ, ὠμορφάδαις γιομισμένη,
 Μιὰ ἀγράμπελη ἀνθοῦσε
 Καὶ ἔστο γέρικο βουνὸ γελαστὴ καὶ ἔανθισμένη
 Ἡ ἀγράμπελη ἀκουμποῦσε.

Ἄπ' τὰ πόδια τοῦ βουνοῦ κι' ἐγὼ πέρασα μιὰ ἡμέρα :
 Ἡ μεγάλη ὠμορφιά της
 Ἔκαμε νὰ πάρῃ εὐθύς τὸ κεφάλι μου ἀέρα
 Καὶ νὰ θέλῃ τὴν καρδιά της.

Ἡ ἔανθοῦλα αὐτὴ εὐθύς ἀπὸ τὰ ψηλὰ παλάτια
 ἀπὸ τὴν ψηλὴ κορφή της
 Μὲ θωρεῖ λυπητερά μὲ τὰ μαῦρά της τὰ μάτια
 Καὶ κουνεῖ τὴν κεφαλὴ της.

Σὺν νὰ λέγῃ: « Τοῦ κακοῦ μου ὀφλυάρησες πολλὰ
 — Κατοικῶ πολὺ ψηλά ! »

Αὐγούστος 1883

P. . .